

Septuagesima

Psalmer: 28, Psaltaren 31, 207, 205, 198, 211
Texter: Mal 3:13-18; Fil 3:7-16; Matt 19:27-30

Nåd vare med er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus. Amen.

Matteus 19:27-30

27 Då tog Petrus till orda: "Se, vi har lämnat allt och följt dig. Vad ska vi få för det?" 28 Jesus sade till dem: "Amen säger jag er: Vid pånyttfödelsen, när Människosonen sätter sig på sin härlighets tron, då ska också ni som har följt mig sitta på tolv troner och döma Israels tolv stammar. 29 Och var och en som för mitt namns skull har lämnat hus eller bröder eller systrar eller far eller mor eller barn eller åkrar, han kommer att få hundrafalt igen och ska ärva evigt liv. 30 Men många som är de första ska bli de sista, och många som är de sista ska bli de första.

Herre, inskriv dessa ord i våra hjärtan. Amen.

Vi som blivit kallade genom evangeliet och börjat vandrigen med Kristus ska också fortsätta vandra i tron tills vi nått målet - det himmelska arvet. Ja, vi ska jaga framåt mot det målet på samma sätt som en idrottsman jagar mot mål. Paulus gör på ett ställe denna jämförelse. Elitidrottare inrättar sitt liv efter träning och tävling. De gör allt för att vinna. På samma sätt ska det vara första prioritet för oss att leva värdigt Kristi evangelium och jaga framåt för att vinna segerpriset, Guds kallelse i himmelen i Kristus Jesus. En elitidrottsman har en relativt kort aktiv karriär men vi deltar i ett lopp som är livslångt. Målet är att nå fram till uppståndelsen från de döda. Vi måste ta oss till vara för synden så att vi inte blir snärjda och stupar innan vi nått målet.

Anledningen till Petrus fråga i vår predikotext var att han hört Jesus kalla den rike unge mannen till sin lärjunge och gett honom löfte om en skatt i himlen. Jesus hade sagt till den rike: *"Vill du vara fullkomlig, gå och sälj vad du äger och ge åt de fattiga. Då ska du få en skatt i himmelen. Och kom sedan och följ mig."* När den unge mannen hörde detta, gick han bedrövad sin väg, ty han ägde mycket. Med anledning av vad Jesus sagt till den rike frågade Petrus: *"Se, vi har lämnat allt och följt dig. Vad ska vi få för det?"*

Det Petrus säger kan låta förmäta i våra öron. Det låter också som om han var ute efter belöning. Men det var det inte högmod som låg bakom Petrus fråga. Lärjungarna hade faktiskt lämnat allt när Jesus hade kallat dem. Det var inget skryt. Evangelisten Lukas, som inte var en av de tolv, gav lärjungarna detta vittnesbörd: *"de lämnade allt och följde honom."* De hade lämnat allt fast de inte

fått något löfte om en skatt i himmelen så som den rike mannen fick. När Jesus kallade Petrus, Jakob och Johannes hade han visat dem sin makt och sin nåd och gett dem en ny tjänst. Detta var anledning nog för dem att lämna allt och följa honom.

Petrus hörde nu att Jesus lovade den rike mannen en skatt i himmelen. Petrus undrade om detta löfte om skatten också gällde dem. Han undrade också vad den skatten i så fall bestod av. Petrus frågade: ”*Se, vi har lämnat allt och följt dig, vad ska vi få för det?*” Petrus frågade inte därför att han plötsligt gripits av någon förtjänsttanke och ville ha belöning för sin uppoffring. Nej, han ville helt enkelt veta mer om den himmelska skatten. Petrus blev inte heller tillrättavisad av Jesus för sin fråga. Jesus var glad över att han frågade efter den himmelska skatten och gav honom ett nådigt svar. På samma sätt gläder sig Herren när vi vill höra mer om vårt himmelska arv. Herren vill att vi ska sätta den himmelska skatten före jordisk egendom och vara beredda att offra allt för den.

Jesus gav apostlarna ett speciellt löfte: ”*Amen säger jag er: Vid pånyttfödelsen, när Människosonen sätter sig på sin härlighets tron, då ska också ni som har följt mig sitta på tolv troner och döma Israels tolv stammar.* Uttrycket ”vid pånyttfödelsen” syftar på framtiden. Det syftar på den yttersta dagen då Kristus ska framträda i härlighet. Det syftar på den dag då hela skapelsen ska befrias från sitt slaveri under förgängelsen. Då ska Guds barn träda fram i härlighet och apostlarna sitta på tolv troner och regera med Kristus.

Aposteln Johannes fick i en syn se uppfyllelsen av detta löfte, fast det för hans del fortfarande låg i framtiden. När han var landsförvisad på ön Patmos för Guds ords skull såg han vad som snart måste ske. I en av synerna såg han Guds tron i himlen. Han såg uppenbarelsen av Guds härlighet, ...*en regnbåge som en smaragd omgav tronen. Runt omkring tronen stod tjugofyra troner, och på dessa troner satt tjugofyra äldste, klädda i vita kläder och med kronor av guld på huvudet.* (Uppenbarelse 4:1-4) Med tanke på vad Jesus lovade sina lärjungar är det svårt att hitta någon annan tolkning av denna syn än att tolv av de tjugofyra äldste är de tolv apostlarna. Naturligtvis var inte Judas en av de tolv. Istället såg Johannes de elva och dessutom antingen Mattias som övertog Judas ämbete eller Paulus som blev kallad av den uppståndne Kristus till apostel. De andra tolv var Jakobs tolv söner som representanter för den gammaltestamentliga kyrkan. Aposteln Johannes fick alltså i en syn se sig själv sitta på en av tronerna inför Guds härlighet.

Jesu löfte måste ha varit en stor styrka i apostlarnas liv. De fick utstå mycket lidande och de flesta dog martyrdöden. Men apostlarna var inte beredda att byta bort den himmelska skatten mot en några extra år i en jordisk tillvaro som förnekare. Det var vad deras förföljare krävde av dem. Det var många kristna

som på den tiden ställdes inför valet förneka eller dö. Men apostlarna dog hellre än att gå miste om den himmelska skatten.

Nu är det inte bara apostlarna som Jesus ger löfte om himmelens härlighet. Jesus sa: *...var och en som för mitt namns skull har lämnat hus eller bröder eller systrar eller far eller mor eller barn eller åkrar, han kommer att få hundrafalt igen och ska ärva evigt liv.* Jesus lovar alla som för hans skull lämnat allt en hundrafaldig lön och det eviga livet som arv. Apostlarna hade bokstavligen lämnat allt för att följa Jesus. Det var också nödvändigt på grund av den tjänst de blivit kallade till. Men vi ska inte tolka Jesu ord som en uppmaning att vi ska överge våra familjer och arbeten. I sådana fall skulle vi komma i strid med klara bibelord, exempelvis de som säger att den som inte tar vård om sina närmaste har förnekat tron. Nej, Jesu ord handlar om våra prioriteringar. Gud vill att alla hans barn först ska söka Guds rike och hans rättfärdighet, inte en jordisk tillvaro eller jordisk egendom. Och vi ska ha den attityden att även om vi för Kristi skull blev fråntagna både familj, egendom och våra liv så har vi inte gjort någon förlust och Kristi fiender har inte vunnit någon seger. Jesus har lovat att vi ska få hundrafalt igen och ärva evigt liv.

Jesu löfte om den himmelska skatten är en stor styrka i våra liv. Det ger oss rätt perspektiv och uthållighet. Vi vill inte för alla skatter i världen gå miste om vårt himmelska arv. Med sitt löfte gör Jesus vår tro stark så att vi inte lockas att sätta vår jordiska tillvaro, pengar och egendom framför skatten i himlen. Men observera att den hundrafaldiga lönen och det eviga livet, som Jesus utlovar till alla som lämnat allt och följt honom, inte är en lön efter förtjänst. Jesus säger att de som följer honom ska ärva evigt liv. Ett arv ges vanligtvis inte efter förtjänst utan på grund av släktskap. Det är för Kristi skull vi har fått rätt att bli Guds barn och Kristi medarvingar. Det är för Kristi skull vi äger ett himmelskt arv. Det eviga livet kan inte förtjänas och så fort någon försöker förtjäna det så förlorar han det.

Jesus ger oss idag inte bara ett löfte utan också en varning. Han varnar oss för att förlora det eviga livet. Han säger: *Men många som är de första ska bli de sista, och många som är de sista ska bli de första.* Judas, förrädaren, är ett exempel på de första som ska bli de sista. Rövaren på korset är ett exempel på de sista som ska bli de första.

Det är fullkomligt obegripligt hur någon som lärt känna Jesus sedan kan vända honom ryggen och byta bort den himmelska skatten mot förgängliga ting. Men synden har en märklig kraft att snärja och förföra. En synd som odlas är livsfarlig, även om människor betraktar den som liten och relativt harmlös. I Judas fall ledde förskingring till förräderi. Det heter om Judas att han brukade ta det som lades i kassan. Så var det inte från början. Någon gång var den första.

Då hade han tron i hjärtat och himlen som mål. Han var betrodd med kassan för deras gemensamma utgifter och han ägde en skatt i himlen som sin egen. Första gången Judas tog pengar ur kassan reagerade säkert hans samvete. Men han lyssnade inte till samvetets röst och upphörde med synden utan fortsatte ta pengar. Den som inte vill ångra sina synder och lämna dem driver ut tron ur hjärtat. Judas som en gång haft himmelen som mål började mer och mer tänka bara på det jordiska. Synden utvecklades och mognade. Det andliga mörkret tilltog tills han till slut också var beredd att förråda sin Herre för en summa pengar. Vad som hänt var att han bytt ut den himmelska skatten mot några siklar silver och det eviga livet mot döden.

En människa kan synda utan att förlora tron. Vi begår varje dag många synder och därför ber vi också varje dag: *"förlåt oss våra synder"*. Men då bättringen uteblir så börjar synden utvecklas. Synden är aldrig statisk i en människas liv. Den som ger synden livsrum ska inte inbilla sig att han kan kontrollera den. Den gamle Adam i oss ska dränkas genom daglig ånger och bot och dödas med alla synder och onda begärelser. Det är säkrast att han för en tynande tillvaro. Men när den gamle Adam i oss inte dödas utan ges livsrum så utvecklas synden tills den driver ut tron. Även en liten synd är livsfarlig när den odlas och upprepas. Det leder till att Andens ljus falnar och mörkret sänker sig över människas hjärta så att hon till slut är beredd att förkasta Kristus för värdelösa ting.

Vi ska hålla oss till Guds ord och sakrament och låta Anden utföra sitt verk i oss så att vi inte faller på mållinjen av kärlek till denna världen. Gud har börjat ett gott verk i oss som kommit till tro på Kristus. Han ska också fullborda sitt verk intill Kristi dag. Det är Gud som med sin makt bevarar oss till det eviga livet. Saliga är alla de som flyr till Kristus. Han överger inte oss. Vi ska inte heller överge honom utan jaga fram mot målet. Målet för våra liv finns inte här på jorden utan i himmelen. Målet för oss är att nå fram till uppståndelsen från de döda och härligheten med Kristus.

Det är aldrig för sent att börja vandringen med Kristus mot det himmelska målet. Jesus säger ju att många som är de sista ska bli de första. Rövaren på korset var en av dem. Han hade levt ett ogudaktigt liv. Han erkänner själv att han är värd straffet. Han ångrade sina synder. Han satte sin förtröstan till Kristus och fick samma dag vara med honom i paradiset, helt utan egen förtjänst. Gud är inte långsint utan vill att alla människor ska bli frälsta, även om omvändelsen sker i sista minuten. Herren säger genom profeten Hesekiel: *Så sant jag lever, säger Herren, HERREN, jag gläder mig inte åt den ogudaktiges död. I stället vill jag att den ogudaktige vänder om från sin väg och får leva. Vänd om, vänd om från era onda vägar! Inte vill ni väl dö, ni av Israels hus?*
Amen.

Låt oss be!

Herre Jesus Kristus, du som dog för oss har uppstigit till himmelen och lever för evigt. Bevara oss för synden så att vi inte kommer på fall. Sänd din Ande till oss så att vi kämpar mot synden och vänder oss till dig för att få förlåtelse och liv. Lär oss att alltid först söka Guds rike och hans rättfärdighet. Amen.